

HÜSEYİN KIYAR
Bir Şeyim Yok Anne, Ben İyiyim

HÜSEYİN KIYAR 1965'te Ankara'da doğdu. Barış Bıçakçı ve Yavuz Sarıalioglu ile birlikte Ocak 1994 ve Ekim 1997'de iki şiir kitabı yayımladı. İlk romanı *Hisar'dan Ahmet* ise 2012 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 3231 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 573

ISBN-13: 978-975-05-3408-9

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve *KAPAK İLLÜSTRASYONU* Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HÜSEYİN KIYAR

Bir Şeyim Yok Anne, Ben İyiyim

Hastanenin kantinindeydi Mahmut, nikelajlı çubuğa sıkıca tutunmuş, karşısındaki cam büfenin içindekilere bakıyordu. Bu sırada ruhu ya da onun gibi bir şey sırtına yapışmış, kollarını boynuna dolamış, boğazını sıkıyordu. Bir yandan da Mahmut'un omuzlarına bastırıp büfedekileri görebilmek için yükselmeye çalışıyordu. Oysa görülecek bir şey yoktu, bir tepside birkaç simit ve poğaçaya vardı yalnızca.

Kantin görevlisi, "Ne istiyorsun?" diye sertçe sormasa Mahmut dakikalar, hatta saatler boyunca orada öylece kalabilirdi. Yüzünde usanmış, yorgun bir ifadeyle orta yaşlı kadın gözlerini dikmiş cevap bekliyordu. Mahmut yerlerde sürünüp ezilmiş birkaç cümleyi zar zor bir araya getirdi, bir simit ve bir bardak çay istedi kadından.

Kantinin salonu, bir masada oturan iki kişi hariç, boştu. Elinde tepsi, kararsız ve sarsak adımlarla, oraya buraya itilip bırakılmış beyaz plastik masaların ve sandalyelerin arasından bir labirentin içindeymişçesine yürürken, düşüncesiz ve duyarsız insanların artlarında bıraktıkları gözüne battı Mahmut'un. Masaların üzerinde kahverengi tepsiler, diplerinde küçük bataklıklarla çay ve ayran bardakları, bataklıklara atılmış sigara izmaritleri, devrilmiş bardakların arasındaki beyaz ve kahveren-

gi gölcüklerde poğaç ve simit kırıntıları vardı. Hepsi de plastik ve çöp! Hepsi de yalnızlık, keder, endişe ve öfke. Yukarıdan bakıldığında ise anlamsızlık, boşluk... Bakış yukarıya doğru uzaklaştıkça küçülen, bir noktaya sıkışıp kalan ve sonunda gözden yiten, anlamsızlık ve boşluk.

Dışarıya çıktı. Yalnızca birkaç tane ağaç vardı ve onların gölgesi altındaki tahta masalar işgal edilmişti. Sıkışık bir halde oturmuş insanlar, duvarın ardından gelen trafiğin ve kalabalığın gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle konuşuyor, yakınlarının şifa bulmasını beklerken çene çalışıyorlardı. Başka ne yapılabilir ki, diye düşündü Mahmut ve güneşin altında ısınmış, boş bir banka oturdu. Çay bardağını bankın orta tahtasının üzerine dikkatlice koydu, simidi dört parçaya böldü, çaya bandırarak yemeye başladı. Aç olup olmadığını bilmiyordu, lokmalar zar zor geçiyordu boğazından.

Hastanenin devasa binasına çevirdi gözünü, aşağıdan yukarıya doğru katları saydı. Binanın tepesine güvercinler sıralanmıştı, iki kat aşağıya indirdi bakışını. Annesinin odası arka taraftaydı, Hacettepe'yi, Kurtuluş Parkı'nı, Çankaya'yı ve Küçüksat'ı görüyordu.

Arkasından, kulağının dibinden gelen yalvarışı duyunca döndü. Esmer ve genç bir adam babasının çok hasta olduğunu anlatıyordu. Kurtulma umudu kalmamıştı babasının, son bir defa görmesi için onu köye götürmek istiyordu ama parası yoktu. Adamın yumuşak bir ses tonuyla, tekdüze konuşması Mahmut'a alttan alta ısrarcı ve saldırgan göründü, sinirlendi. "Kendi derdim bana yetiyor, bir de sen mi çıktın başıma?" diye düşündü. Sonra utandı, adam doğru söylüyor olabilirdi. İçi büsbütün ezildi Mahmut'un. O ezeli, yaman çelişkinin ortasında dondu, kaldı: ben ve diğerleri. Bazen uzlaşı gibi görünse de hiçbir zaman birbirinin içinde eriyemeyen ikili. Oysa o anda, kederli olan bir tek kendisi olsun isterdi Mahmut. İçinde debelendiği yalnızlık, çaresizlik, hüznün bulamacı durum ile yeryüzündeki yaşamın tehlikeli bir biçimde birbirine eşitlenmesinden korkuyordu, ihtiyacı olan şey başkaydı, bambaşka. Yanıyordu Mahmut ama her şeyin ve herkesin onunla birlikte

yanıp kül olmasını istemiyordu. Onu yakan ateş ortalığı sararsa hiç umut kalmazdı.

Pantolon cebindeki bozuklukları çıkardı. Genç adam iki lira seksen kuruşu aldı, ağaç altındaki kalabalık masalardan birine yöneldi. Masadakiler yüzüne bakmadılar, o yokmuş gibi davrandılar. Mahmut bir süre masalar ve banklar arasında dolaşan genç adamı izledikten sonra kalktı, kâğıt bardağı çöp kutusuna attı.

Çöp kutusunun yanında dikilip kaldı bir süre. Bir sigara yaktı. Diğer eli cebinde, başı öne eğik halde birkaç adım attı, durdu. Döndü, birkaç adım daha attı ve yine durdu. Hastanenin otoparkının çıkışına doğru götürdü adımları Mahmut'u. Kulübenin önünde, ayakta durmuş güvenlik görevlisi ile bariyer arasında geçirdi, caddeye çıkardı. "Bundan sonrası sana kalmış," dedi ayakları.

Hacettepe Yokuşu'ndan yukarıya doğru yürüdü Mahmut. Yokuş ile Talatpaşa Bulvarı'nın kesiştiği kavşak her zamanki gibi keşmekeş içindeydi. Sıkışık yollardan otomobiller, daracık kaldırımlardan insanlar geliyor ve gidiyorlardı. Alelacele halledilmesi gereken o kadar çok iş, yetiştirilmesi gereken o kadar çok yer vardı ki.

Bir dolmuş Mahmut'un bir adım önünde durduğunda korna sesleri havayı yırtmaya başladı. Yeşil yanıyordu o yönde; yumurta şeklinde camları olan güneş gözlüğü takmış dolmuş şoförü yan dönmüş, sol kolunu direksiyona yaslamış, şişman, yaz sıcağına rağmen kalın bir manto giymiş, başörtülü kadınla ceketli adamın basamaklardan yavaşça çıkışını izlerken Mahmut herkes adına telaşlandı, bir an önce dolmuşun hareket etmesi gerekiyordu. Düzensizlik, öfke, sıcak, keder ve çaresizlik bir potada eriyip sıvı bir ateş halinde dökülmek üzereydi caddelere. Annesi uzaklaştıkça, geride kalan boşlukta, şiddetli bir hüznün fırtınası esmeye başlamıştı, yalnızca Mahmut'unkini değil sanki yeryüzündeki tüm yaşamı yutacak güçte bir fırtına. Geri dönülemez bir hal almak üzereydi hayat, tehdit altındaydı.

Önceki geceyi düşündü, annesini ve babasını bir zamanlar nasıl kandırdığını hatırlamış ve ardından, sormuştu: Kendime

bunu neden yapıyorum? Sabaha kadar uyku girmemişti gözüne. Sonra, yani bir saat kadar önce, “Hasta Hostesi” Gülsüm’ün tavırları ve konuşmaları gülümsetmişti biraz Mahmut’u. Ama annesinin, gözünün önünde yavaş yavaş yitip gitmesinin ve hastanenin yabancı ortamının koyu, iç karartıcı bulamacında küçük bir hava kabarcığıydı sanki son bir nefesten geriye kalan; daha fazlası değil.

Bir an önce kurtulmalıydı. Böyle yaşamaya devam edemezdi, bir şeye tutunmalıydı. Neye?

Geçmişe? Az ötedeydi geçmiş, çocukluğunun ve gençliğinin geçtiği yerler. Yaşamak zorlaştığında, hayat, içi tıka basa dolu o dolap gürültüyle devrildiğinde, başına gidip diz çökersin. Bir süre durup düşünür, gücünü toplamaya çalışırsın. Dolabın sırtıyla yer arasında, ellerini sokabileceğin küçük boşluklar ararsın. Yeryüzü, öyle görünmese de gerçekte yuvarlak olduğundan ya da dolabın ahşapları zaman gibi, aradan geçen yıllar gibi eğilip büküldüğünden, boşlukları bulursun. Yüklenirsin. Gücünün yetmeyeceğini bildiğin halde, yeniden ayaklarının üzerine dikmeye çalışırsın o ağır dolaba.

Durdu, gar yönüne baktı. Talatpaşa Bulvarı’nın sağ tarafında, iki katlı birkaç eski evin altında eczaneler vardı. Sonra Ticaret Lisesi, onun aşağısında Opera Köprüsü ve daha aşağıda tren garı. Garın arkasındaki binaların alt katları buğulu havanın içinde kaybolmuştu. Daha ileride, çok ileride ise annesiyle yaşadığı ev vardı, Memnun Memurlar Sitesi’ndeki, yaklaşık bir yıldır birlikte kaldıkları ev. Annesi ile vedalaşmaya hazır değildi, daha her şeye yeni başlamıştı onunla. Bir an önce annesini de alıp oraya dönmek istiyordu. Ama o anda, artık bu bir daha hiç olmayacakmış gibi göründü Mahmut’a.

Geriye, Samanpazarı’na doğru döndü, karşıya geçti. Hacettepe Hemşire Yurdu’nun yanından geçip yürüdü.

Aşağıda, Hacettepe’nin beş-altı sene kadar önce yenilenmiş evleri ve sokakları görünüyordu. Semt turistik bir bölgeye dönüşmüştü. Annesi geçen ramazanda bir televizyon programının bu sokaklarda çekildiğini görmüş, gelmek istemişti. İftar saatine yakın bir zamandı, etraf çok kalabalıktı. Oturup yemek

yiyecek bir yeri zar zor bulmuşlardı. Haksızlık gibi gelmişti bu Mahmut'a, çocukluğunun ve gençliğinin geçtiği yerlerde artık yalnızca bir müşteri muamelesi görmek dokunmuştu ona. Annesinin derdi ise başkaydı, oralarda bir yerlerde belediyenin ramazan çadırı kurduğunu duymuştu ve onu görmek istiyordu yalnızca. Sormuşlar soruşturmuşlar ancak yerini öğrenememişlerdi. Çadırın kurulduğundan da emin olamamıştı Mahmut, önemsiz bir ayrıntı, annesinin hayal ettiği bir şey gibi görünmüştü ona. Annesinin ısrar etmesine anlam verememiş, biraz sinirlenmişti. Hatırladığımda içi acıdı Mahmut'un, acaba kötü bir şey söylemiş miydi? Öfkeden kudururcasına, "Anne, yeter ya!" gibi bir şey ya da surat asma, adımlarını hızlandırıp annesini peşinden sürükleme filan? "Ah!" diye inledi Mahmut, bunların gerçekleşmiş olup olmaması önemli değildi, önemli olan duygunun ta kendisiydi ve duygunun kendi gerçekliği yetip de artıyordu bile.

Karşıya geçti. Altındağ Belediyesi'nin yanından yürüdü, çok eskiden bir eczanenin, saz evinin, ayakkabı tamircisinin ve yorgancının bulunduğu ama artık yıkık dökük, düşüp devrilmemek için birbirine yaslanmış gibi duran eski binaların önünden geçip dar bir aralığın önünde durdu.

Taş basamaklardan sokağa indi Mahmut. En son iki yıl kadar önce buraya geldiğinde de yıkık dökük haldeydi sokaktaki evler ama hâlâ yaşayanlar vardı içlerinde, artık tamamen terk edilmişlerdi.

Sokakta, eski konağın bahçe duvarı boyunca yürüdü, ağır ahşap kapıya kadar. Pahlı mandalı indirdi, kapıyı açtı, bahçeye girdi. İki katlı, eski konağı bütünüyle karşısında görebilmek için birkaç adım attı, durdu.

Çatı iyice bel verip eğilmişti ve birkaç kiremit aşağıya sarkmıştı. Sanki unutulmayı içlerine sindirememişler, yavaş yavaş uca ilerlemişler, kendilerini aşağıya atıp kurtulmak istiyorlardı. Becerebilseler, düşebilseler, önce, bir zamanlar Mahmut'un annesinin eğilip aşağıya seslendiği, bahçede oyuna dalmış çocuk Mahmut'u yemeğe çağırdığı ya da babasının işten dönen Mahmut'u alkışlayarak karşıladığı pencerenin önünden geçecekler,

sonra da, alt katın önündeki beton düzlüğe çarptıklarında, yumuşak bir patlamayla sona erecekti yolculukları – düşüşe yolculuk denebilirse.

Eski konağın yüzünü, o dökülmüş sıvaların altından kararmış kalasların görüldüğü kerpiç duvarları, yavaş yavaş taradı gözleriyle Mahmut, yitip gitmeden önce tüm ayrıntıları aklına kazımak istercesine. Bu sırada iki katlı ihtiyar dev, önünde duran küçük çocuğun ne söylediğini duymak için biraz daha öne eğilmişti. Ardından, sanki bir şeyler fısıldayacaktı Mahmut'un kulağına: "Bak, ben de annen gibi, yavaş yavaş ölüyorum."

Bu sırada annesi holün kapısında belirdi. Sol koltukaltına sıkıştırdığı, yıkanmış çamaşırlarla tepeleme dolu plastik leğeni sağ eliyle desteklemişti. Holden bahçeye çıktı, sanki Mahmut orada değilmiş gibi önünden geçip gitti. Mahmut sessizce annesini izlemekten başka bir şey yapamadı.

Annesi için de, bahçe için de üzüldü Mahmut; ikisi de perişan ve yorgun görünüyorlardı. Eski halılar, kilimler, naylonlar, mukavva ve odun parçaları ve daha bir sürü şeyle doldurulup sonra da terk edilmiş bahçe, tüm bu çerçöple nasıl başa çıkacağını bilememenin çaresizliğiyle, rahatsız bir uykuya dalmış gibiydi. Bir zamanlar, baharda birden açiveren, kokularıyla ve renkleriyle Mahmut'un içini sevinçle ve coşkuyla dolduran leylaklar kuru çalılara dönüşmüşlerdi. Kömürlük harap vaziyeteydi, ön duvarı yıkılmıştı.

Annesi temiz çamaşırları bahçede, kömürlükle armut ağacı arasına gerilmiş ipe asmaya başlayınca içi biraz ferahladı Mahmut'un. Elli yıl geriye gitti, bahçe kapısından hole uzanan taş yoluğu, üzerindeki çardağı, çardağa sarılmış hanımeline, bahçeyi eski haline koydu anıları yeniden canlandırmak için. Annesi, teyzesi ve komşu kadınlar şimdi bahçede halı yıkıyorlardı. Mahmut çıplak ayaklarıyla halının üzerindeki köpüklü, serin sulara basıyordu. Kaynatılan salçanın, kurutulan tarhananın kokusunu hissetti. Yerdeki karınca sürüsünü seyrederek, annesinin kucağında, onun mırıldandığı ninniyle hafifçe kendinden geçti. Bir köşede küçük tüpün üzerinde çay kaynıyor-